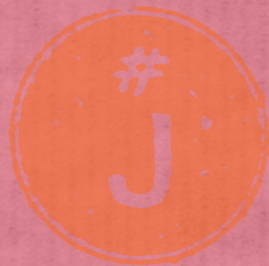

Bartomeu Cifre Cerdà

El meu pis de la badia

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2016

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2016-G-R-0285-0225

© del text: Bartomeu Cifre Cerdà

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2016

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Bartomeu Cifre Cerdà

El meu pis de la badia

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2016

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2016-G-R-0285-0225

BARTOMEU CIFRE CERDÀ

Bartomeu Cifre Cerdà, conegut dins el món de la glosa com en *Tomeu Fus*. Va néixer un dissabte de Sant Joan de l'any 1971. Pollencí, és casat i pare de quatre infants. Patró Major de Cabotatge, sempre ha treballat dins el món de la nàutica, el qual també ha esdevingut una de les seves principals aficions. Coneix el glosat a l'edat de 11 anys a peu del foguerons de Sant Antoni. Amb devers vint anys fa un curs de glosa amb na Dora Riutord, cantant i glosadora d'Alcúdia, on aprèn les nocions bàsiques per fer una glosa. Però és l'any 2013 quan comença una tirallonga de tallers organitzats pels Glosadors de Mallorca on la glosa el corprèn de tal manera que no passa dia que no hi pensi o en faci una. Ara mateix, és un dels malalts de la paraula improvisada que va d'una banda a l'altra de l'illa per tal de gaudir d'una bona glosada.

El glosat *El meu pis de la badia*, de Bartomeu Cifre Cerdà fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXIX Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2016. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manilla, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

El meu pis de la badia

Dins un ambient poc propici
he perdut tot el control.
T'he cercat a dins l'alcohol,
dins el sexe i dins el vici.
M'has creat tan gran desfici
que de tu encara vaig gat.
Ressacós, he vomitat
els desitjos més indòmits
i ara cerc entre els meus vòmits
tristos mots d'enamorat.

Pel caire de la il·lusió
vaig trescant fora camia
ençalçant la llepolia
del teu vers més polissó.
Però quan guait al balcó
del desig sense baranes
sent repicar les campanes
que toquen a mort per mi.
Jo encara no vull morir
mes de tu em mor de ganes.

Passeig pel tallat de plom
i not que em manca l'oxigen.
Mes malgrat el meu vertigen
no puc baratar el que som.
I sent que ara me desplom
quan no puc desfer els meus passos.
He jugat tots els meus assos
malbaratant la partida.
Deix enreure aquesta vida
per morir dins els teus braços.

He perdut la força i manya
i el meu cos no me respon.
Per tu he perdut la son
i la vida se'm fa estranya.
Ferida, la meva entranya
ho passa molt malament.
I és que tant de sentiment
li està obstruint l'artèria
perquè ets la meva dèria,
el meu únic pensament.

EL MEU PIS DE LA BADIA

Mai no donis per finit
aquest temps de seduir-me.*
Vet aquí el pacte. Firma!
Encalcem glòria i neguit.
Aquest tu i jo exquisit
que ara ens ha de fer créixer
amb bells mots l'haurem de péixer,
atiar aquest foc intern!
I si és ver, mor a l'hivern
doncs que a l'estiu torni néixer.

Digues-me ara el que vols
o aferra't al meu esclat,
i confiem que aviat
puguem obrir aquests llençols
que teixírem tots dos sols
amb anhels i fantasies,
quan tu per jo te mories
i jo naixia per tu.
Deixa'm tatuar el teu nu
avui vespre amb poesies.

Amb l'anhel profund convers,
li deman, ell me respon
i torna a sortir el teu nom
dins aquest nou univers.
Perdut per dins el teu vers
per on vaig ja no me fix,
tampoc no mir on treptj;
apropa't fins on no et vegi
i deixa que me passegi
encollat al teu desig.

És ver que som com la fulla
que ha de caure a la tardor.
Quan el fred i la foscor
acampen per onsevulla.
Quan el voler se despulla
del seu vestit estiuenc,
l'ànima al diable venc
però aquest ja en té un altra.
Tu bé ho saps que me fas falta
que per tu cruix i me trenc.

Bip-bip-bip, el mòbil vibra
i el cor ja me pega un bot.
Ara mesur cada mot
i això me desequilibra.
Jo just voldria ser el llibre
que tens en el comodí.
Veure el teu bell desvestir
i escoltar els teus alens...
però tot això me pens
que no és part del meu destí.

Del meu cor, el bocí més gros
és com l'ungla. Tot són trossos.
Un fred que me gela els ossos
i em destrempa tot el cos.
Vaig trescant, sense redòs
perdut per dins la ventada.
Per abric una besada
que no em trec en cap moment.
De records i sentiments
me n'he fet una flassada.

EL MEU PIS DE LA BADIA

Per què vols que no t'oblidi
quan tot lo nostre ja és mort?
No puc viure del record
que tu em deixes per subsidi.
He pensat en el suïcidi,
cremar tot allò que he escrit.
Nosaltres no hem existit
ha estat fals aquest binomi.
Seré carn de manicomi
amor meu, si no t'oblit.

* Fragment adaptat de l'obra de Miquel Àngel Riera, *El pis de la badia*:
«Mai donis per finit el temps de seduir-me».

